

Вселенската патриаршия канонизира майка Гавриила

На 3 октомври Св. Синод на Вселенската патриаршия взе решение да впише в агиология (списъка на светците) на Православната църква известната мисионерка монахиня Гавриила (1897-1992 г.). Написването на последованието на новопрославлената светица е възложено на Родоски митрополит Кирил.

Преп. Гавриила (Папаяни) е родена на 2 октомври 1897 г. в Константинопол. Баща ѝ е бил заможен търговец на дървен материал и семейството е живеело в голямо благополучие в квартала „Фенер“. Аврелия, както е било кръщелното име на бъдещата монахиня, е била четвъртото и последно дете в семейството. Голямо влияние върху вярата ѝ в Бога е оказала най-голямата сестра Василики, която редом с приказките ѝ разказвала истории от Евангелието и Стария Завет.

По характер Аврелия е била много отворена към хората, любвеобвилна и любознателна. След завършване на гимназията баща ѝ я изпраща да продължи образованието си в Швейцария, в училището по селско стопанство „Estavayer-le-Lac“. Момичето обичало много растенията и до края на живота си „разговаряло“ с тях, сякаш ги разбира. През 1923 г. се премества със

семейството си в Солун и постъпва в Солунския университет.

След като завършва образованието си, Аврелия започва работа в една психиатрична клиника в Атина, където работи една година. Житейските обрати я изпращат в Англия, където тя пристига само с една английска лира... Там си намира различни работи, като същевременно помага като доброволец на бездомници и се грижи за бедни хора.

1954 г. е повратна в нейния живот – на 24 март умира майка ѝ и за Аврелия тази загуба е разтърсваща. Тя решава да посвети живота си на „малките Христови братя“, на хората в нужда, като се предава изцяло на Божия промисъл. А той я отвежда на пет континента, където тя свидетелства за Христовата любов. През 1954 г. заминава за Индия, където остава пет години.

Наричали са я сестра Лила, грижила се е за прокажени и болни хора. В натовареното си ежедневие е отделяла неизменно два часа за четене на Библията и много часове за молитва. Тя напълно се е доверявала на Бога и затова никога не е държала пари у себе си. „Той ми дава всичко“, казвала тя. Единственото, което тя правила, е било да се остави в ръцете Му – храна, настаняване, самолетни билети, всичко нужно в конкретния момент Христос ѝ го е давал. Аврелия помага на множество хора и става причина мнозина да се кръстят православно. Тя не е говорила на другите за Христос, ако те самите не са го пожелавали.

В Индия е познавала известни хора – майка Тереза, Шивананда, Баба Амте. Канили са я в различни страни да говори за православно християнство и тя действително е оставяла слушателите без думи. След Индия живее една година в Хималаите, хранейки се оскъдно и прекарвайки „насаме с Бога“ в часове на безкрайна молитва. По-късно разказва, че през тази година е преживяла едно исихастко монашество, без да знае.

Наричали са майка Гавриила монахинята на ангелите – заради силното молитвено общение с нейния ангел-пазител. Именно от него тя получава посланието: „Сега вече можеш да отидеш и да станеш монахиня“. Тогава осъзнава, че монашеството е различен и висш начин на живот. Не взема веднага решението, а се оставя Бога да я води.

На 62-годишна възраст се озовава в манастира „Възкресение Христово“ във Витания, в Светата земя, където прекарва като послушница три години и приема монашеско пострижение с името Гавриила. Отива в Атина за операция на очите и остава в манастира „Евангелистрия“ или Новия

Йерусалим, както самата тя го е наричала. Оттам тя пише писма и помага на много хора.

Мисионерският ѝ живот продължава в Източна Африка, където прекарва три години, след което отново е в Гърция, на островите Егина и Лерос, където и почива на 95-годишна възраст, на 28 март 1992 г.

Майка Гавриила е починала в молитва, с вдигнати ръце към небето, в присъствието на духовните си чеда. Присъстващите монахини ясно чуват, за няколко секунди, млад глас, пеещ непозната, радостна песен, след което тишина изпълва килията ѝ.

Всички камбани на Лерос забили траурно. Заупокойната литургия за майка Гавриила, която била приела велика схима, е отслужена от епископа на Лерос, в присъствието на множество вярващи.

Особеното качество на християнския живот на преп. Гавриила е било пълното предаване на Божията воля, както и безрезервна любов към всеки човек, независимо дали е близък или далечен, познат или не, независимо от вярата и произхода му. Поради това тя получава от Бога дара на прозорливостта, засвидетелстван от стотици хора.

Веднъж един чуждестранен мисионер я определил като „лоша християнка“, защото, за разлика от другите мисионери в Индия, които знаели много местни диалекти, тя не знаела нито един и говорела само английски, а тя му отговорила, че знае пет езика: Първият е усмивката, вторият – сълзите, третият – докосването, четвъртият – молитвата, а петият – любовта. С тези пет езика тя обикаля света.

През 1996 г. на гръцки език е публикувана нейната биография, озаглавена Аскезата на любовта, написана от нейната духовна дъщеря монахиня Гавриила (Георгиу). Книгата претърпява петнадесет издания на гръцки език и е преведена на много езици по света, включително и на български.

Предложението за канонизацията на монахиня Гавриила идва от митрополита на Лерос, Калимнос и Астипалея. То е одобрено от Св. Синод на Гръцката църква и тогава е препратено на Константинополската Вселенска патриаршия, каквато практика се поддържа от гръкоезичните православни църкви.

Паметта на преп. Гавриила ще бъде чествана на 28 март.

